

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi november hó 27. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Békés Megyei Bíróság** 2007. évi május hó 3. napján kihirdetett **15.B.425/2006/74.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A II.r. vádlott közúti járművezetéstől eltiltása tartamát 2 (kettő) évre
e n y h í t i .

Az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I.r. vádlott helyesen: 64.480.- (hatvannégyezer-négy száznyolcvan) forintot, a II.r. vádlott helyesen: 108.915.- (egyszáznyolcezer-kilencszáztizenöt) forintot köteles megfizetni külön felhívásra az állam javára, míg a vádlottak által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: 948.150.- (kilencszáznegyvennyolcezer-egyszázötven) forint.

Az állam terhén maradó bűnügyi költség összege helyesen: 377.708.- (háromszázhetvenhétézer-hétszáznyolc) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi az I.r. vádlottat 9.000.- (kilencezer) forint, míg az I.r. és a II.r. vádlottakat egyetemlegesen 4.240.- (négyezer-kettő száznegyven) forint fellebbezési eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat társtettesként, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette és társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette miatt - halmazati büntetésül - 12 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra,

A II.r. vádlottat társtettesként, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette, társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette és 2 rb. ittas járművezetés vétsége miatt - halmazati büntetésül - 15 év fegyházbüntetésre, 10 év közügyektől eltiltásra és 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlottal szemben személyenként 42.500.- forint pénzeszköz erejéig vagyonelkobzást rendelt el.

A fegyházbüntetésbe mindkét vádlott esetében beszámította az általuk 2005. október hó 11. napjától 2007. május hó 3. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A bűnjelek lefoglalását megszüntette és megsemmisíteni, illetve **(név)-nek** és a II.r. vádlottnak kiadni rendelte.

Kötelezte az I.r. vádlottat 46.930.- forint, a II.r. vádlottat 91.365.- forint és mindkét vádlottat egyetemlegesen, 955.232.- forint bűnügyi költség megfizetésére, míg 399.706.- forint bűnügyi költségről úgy rendelkezett, hogy az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az I.r. vádlott védője a magánlaksértés büntette alóli felmentés érdekében, a vagyonelkobzás mellőzése és a kiszabott büntetés enyhítése végett,

A II.r. vádlott felmentés érdekében és

A II.r. vádlott védője elsődlegesen az emberölés büntette alóli felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében.

Az I.r. vádlott védője a vádlott magánlaksértés alóli felmentését azért indítványozta, mert álláspontja szerint ez a cselekmény, mint az emberölés büntettének eszközcselekménye, abba beleolvadt. A fellebbezési tárgyaláson az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések közötti belső arányosság hiányára alapította.

A II.r. vádlott védője a másodfokú eljárás során benyújtott fellebbezés indokolásában és a fellebbezési tárgyaláson az elsődlegesen az

Bf.I.277/2007/11.

emberölés büntette alóli felmentés érdekében bejelentett fellebbezés fenntartása mellett fellebbezését a továbbiakban akként módosította, hogy másodlagosan a II.r. vádlott cselekményét rablásnak kérte minősíteni, illetve az ölésben való bűnösség megállapítása esetén is az emberölés büntette kísérletének és harmadlagosan a büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn, mellyel a II.r. vádlott is egyetértett.

A védő a II.r. vádlott felmentését bizonyítottság hiányában indítványozta, mely indítványát arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság az észlelt ellentmondások ellenére is az I.r. vádlott terhelő vallomását ítélte aggálytalannak és a tényállást erre alapította. Az I.r. vádlott vallomásában fellelhető ellentmondásként jelölte meg, hogy eltérően vallott az eszközként használt elektromos sokkoló eltüntetését illetően, a további ellentmondásokat pedig abban, hogy a II.r. vádlottal és a tanúkkal ellentétesen vallott arról, hová került az elkövetéskor használt ruházatuk, hányszor voltak a kérdéses estén a **(presszó megnevezése)** Presszóban, a cellatársak által állítottakkal kapcsolatban és vallomása szerint ténylegesen a sértett pénzét sem ott találta meg, mint amely helyet - a konyhaszekrényt - állítása szerint a II.r. vádlott neki korábban megjelölt. Mindezekkel szemben viszont a védő szerint a II.r. vádlott a védekezésére életszerű és elfogadható magyarázatot adott.

A védő a szándékegységet csak a sértett eszméletlen állapotba hozásában és ebből következően a II.r. vádlott bűnösségét rablás büntetében és az eshetőleges ölési szándék megállapítása esetén is emberölés büntette kísérletében találta megállapíthatónak. Ezzel kapcsolatban álláspontját arra alapította, hogy a sértett halálát eredményező fojtást az I.r. vádlott hajtotta végre, erre vonatkozó kijelentés sem a cselekmény előtt, sem a cselekmény közben egyik vádlott részéről sem hangzott el és az I.r. vádlott a fojtást azután is folytatta, miután a II.r. vádlott a sértett leszorítását abbahagyta.

A kiszabott büntetés enyhítését a vádlott személyi és családi körülményeire és előéletére tekintettel indítványozta.

A II.r. vádlott a fellebbezési tárgyaláson írásban csatolta fellebbezésének indokolását, melyben a védőjével azonos ellentmondásokra hivatkozik és védekezésének megfelelően az elsőfokú bíróság által elfogadott, rá nézve terhelő bizonyítékok mérlegelését támadja.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.257/2007. számú átiratában az ügy érdemét érintő eljárási szabálysértésként észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a két igazságügyi orvosszakértőt külön tárgyalási napon, nem egymás jelenlétében hallgatta meg. Ezért a szakértők részére a sértett sérülései vonatkozásában egymás tárgyaláson előterjesztett véleményének megküldését indítványozta, hogy nyilatkozzanak azzal egyetértene-e és ettől függően a másodfokú tárgyalásra történő megidézésüket. Érdemi indítványait a bizonyítás lefolytatását követően kívánta előterjeszteni.

A bizonyítás lefolytatását követően az ügyész az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta és a bűnösségi körülményeket, illetve a magánlaksértés büntette vonatkozásában a hiányos jogszabályi felhívást észrevételezte.

Az ítélőtábla a II.r. vádlottnak és védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezését részben alaposnak, egyébként a fellebbezéseket alaptalannak ítélte, az ügyészi indítványt és észrevételeket osztotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ítélőtábla megállapította, eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyaláson a két igazságügyi orvosszakértőt nem egymás jelenlétében hallgatta meg. A Be. 101. § (2) bekezdése alapján a halál oka és körülményei vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni. A sértett boncolását **(1. sz.szakértő neve)** és **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértők végezték és a sértett sérüléseire, halálának okára és körülményeire is a két szakértő közös orvosszakértői véleményt terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság ezen véleménnyel kapcsolatban felmerült kérdésekben azonban a két szakértőt nem egymás jelenlétében, hanem külön-külön hallgatta meg, így egymás véleményére nyilatkozni nem tudtak (39. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 9-16. és 26-32. oldalai). Ezáltal az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, mivel ugyanazon kérdésekben a két igazságügyi orvosszakértő együttes meghallgatása volt indokolt. Ezért ítélete részben megalapozatlanná vált.

A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése alapján elrendelt bizonyítás keretében az ítélőtábla írásban kereste meg **(1. sz.szakértő neve)** és **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértőket megküldve részükre a szakértő-társ által az első fokú tárgyaláson előterjesztett véleményt, hogy nyilatkozzanak azzal egyetértenek-e és ha nem, eltérő álláspontjukat fejtse ki. Mindkét szakértő írásban nyilatkozott, mely a másodfokú tárgyaláson ismertetésre került.

Az ítélőtábla az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, az iratok egybehangzó adataira és a II.r. vádlottnak a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatára figyelemmel az elsőfokú bíróság által

Bf.I.277/2007/11.

megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

A II.r. vádlott felesége rokkantnyugdíjas és e mellett négyórás munkaidőben konyhai segítőként dolgozik. Rokkantnyugdíja havi 23.000.- forint körüli, munkából származó jövedelme havi 20-30.000.- forint körüli összeg.

A sértett 1930. november hó 29. napján született. Ennek rögzítése azért szükséges, mert az idős sértett sérelmére elkövetésnek így van tényállásbeli alapja.

A vádlottak lakásba érkezése után minimum 20 percig tartott a sértett lefogása, bántalmazása.

Az első fokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében felsorolt tárgyak értéke összesen - helyesen - 64.150.- forint. Ennek figyelembevételével és az összértékhez hozzáadva az eltulajdonított kézi fűróállvány szerkezet értékét is, ami 6.000.- forint - melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott - az első fokú ítélet 6. oldal 3. bekezdésében és 7. oldal második bekezdésében leírt, az eltulajdonított vagyontárgyak összértéke - helyesen - 307.150.- forint.

A sértettnek a nyaka jobb oldalán keletkezett 18 rb. sérülései hámkarcolásos jellegű folytonosságmegszakadások voltak.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ítélőtábla ítékezésének alapjául elfogadta.

(1. sz. szakértő neve) és **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértők az ítélőtábla megkeresésére írásban úgy nyilatkoztak, hogy egymás, vagyis szakértőtársuk által az első fokú tárgyaláson előterjesztett, véleményével egyetértenek. Ezáltal a fentiek szerinti részbizonyítás e körben is alátámasztotta az elsőfokú bíróság bizonyíték mérlegelését.

A II.r. vádlottnak és védőjének a vádlottnak az élet elleni bűncselekmény alóli felmentésre, illetve bűnösség megállapítása esetén eltérő minősítésre irányuló fellebbezése a bizonyítékok mérlegelését támadja azáltal, hogy azt sérelmezi, az elsőfokú bíróság az ellentmondások ellenére az I.r. vádlott terhelő vallomását fogadta el és a tényállást erre alapította. Kétségtelen, hogy az I.r. vádlott vallomásában fellelhetők voltak a II.r. vádlott és védője által felhozott ellentmondások, de ezekre egyrészt maga az I.r. vádlott kellő magyarázatot adott, másrészt az elsőfokú bíróság e körben is bizonyítást folytatott le és ennek eredményeképpen fejtette ki álláspontját. Kiemelést érdemel, hogy az I.r. vádlottnak a sokkoló eltüntetésével kapcsolatos ellentmondó vallomására vonatkozó magyarázatát alátámasztotta az is, hogy a sokkolót a **(folyó megnevezése)** folyóban, az általa megjelölt helyen végzett medervizsgálat során a búvárok nem is találták meg.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem kizárólag az I.r. vádlott beismerő vallomására, hanem a beszerzett és azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra - a helyszín adataira, tanúvallomásokra, az orvosszakértők véleményére - is alapította [Be. 118. § (2) bekezdés]. A vádlott- társra nézve terhelő vallomás elfogadása pedig fokozott gondossággal való vizsgálat mellett, eljárásjogilag nem kizárt, mely vizsgálat az elsőfokú bíróság részéről meg is történt.

Ugyanakkor teljességgel vizsgálta az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott védekezését is és kellően megindokolta, hogy azt miért vetette el. A II.r. vádlott vallomásában is fellelhetők voltak ellentmondások, melyekkel az elsőfokú bíróság szintén foglalkozott és helyesen jutott arra a következtésre, hogy a cselekményben való részvétele attól függetlenül, hogy tőle származó semmilyen személyi nyomot a helyszínen nem találtak, miért állapítható meg. Ennek azért is jelentősége van, mert ugyanúgy nem találtak a helyszínen az I.r. vádlottól származó személyi nyomot sem, aminek oka nyilvánvalóan részben az, hogy a vádlottak kesztyű és álarc használatával gondoskodtak róla, hogy ilyen nyom ne is maradjon. Foglalkozott az elsőfokú bíróság azzal is, hogy az elkövetéskor viselt ruházat és cipő beazonosítására miért nem volt lehetőség, továbbá a II.r. vádlott és védője által felhozott valamennyi körülménnyel.

Azt az elsőfokú bíróság dönti el, hogy mely bizonyítékokat fogadja el. A bizonyítékok ártértékelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, ezért a bizonyítékok mérlegelését támadó, a II.r. vádlottnak az élet elleni bűncselekmény alóli felmentését célzó vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek. Ugyanígy, az eltérő minősítést célzó fellebbezések is a bizonyítékok felülmérlegelésével megállapított tényállás esetén vezetnének eredményre, melyre a fentebb kifejtettekre tekintettel nincs lehetőség.

A megalapozott tényállás alapján helyes a vádlottak bűnösségére való következtetés és cselekményeik minősítése is törvényes.

Az irányadó tényállás szerint a II.r. vádlott nemcsak akkor fogta le a sértettet, miközben az I.r. vádlott az elektromos sokkolót a nyakához nyomta és működtette, hanem az alatt is a sértett lábát lefogva tartotta, amikor az I.r. vádlott a párnát az arcához nyomva folyamatosan fojtotta. Miután a sértett mozgása abbamaradt, maga a II.r. vádlott közölte

Bf.I.277/2007/11.

először az I.r. vádlottal, hogy a sértett meghalt és elengedve, mindjárt értékek után kezdett kutatni. Az I.r. vádlott a fojtást kb. egy percig még folytatta, majd közölte a II.r. vádlottal, hogy a sértett már valóban nem mozdul, mire a II.r. vádlott ekkor kijelentette, hogy a sértett bizonyosan meghalt.

A vádlottak eredeti szándéka az volt, hogy a sértettet az elektromos sokkolóval cselekvőképtelenné teszik, azonban a sértett ettől az eszméletét nem veszítette el. Az I.r. vádlott ezért a sokkolóval való bántalmazását abba is hagyta, a sokkolót letette, és fojtani kezdte. A II.r. vádlott előtt is nyilvánvaló volt, hogy ekkor már az I.r. vádlott nem csupán cselekvőképtelenné akarta tenni a sértettet, hanem az életére tört, ezt tudomásul vette. A sértett lefogása által segítette is a közben kialakult ölési szándékának megfelelően az I.r. vádlottat. Így az alanyi oldalon megállapítható a vádlottak között az élet kioltására irányuló akarategység, a tárgyi oldalon pedig az I.r. vádlott részéről az eredményt közvetlenül előidéző véghezviteli magatartás, a II.r. vádlott részéről pedig az ölési cselekményt kiegészítő magatartás. Az ítélkezési gyakorlatban az emberölés büntette esetén társtetteség áll fenn akkor is, ha a több személy mindegyike nem vett részt a tényállásszerű ölési magatartás kifejtésében, de a közöttük létrejött akarategység folytán a véghezvitel folyamatában, a szerepeket megosztva mozdítják elő az ölési cselekmény sikerét (BJD. 5041.).

A kifejtettekre tekintettel helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlottak élet elleni cselekményét társtettesként, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének, ezért a II.r. vádlottnak és védőjének az eltérő minősítést célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Tévedett viszont az elsőfokú bíróság, amikor az emberölés büntettében a vádlottak eshetőleges szándékát állapította meg. Mindenki által tudottan a bizonyos ideig tartó, folyamatos fojtás halálos eredményhez vezet. A vádlottak ennek megfelelő tényállásszerű magatartásukkal nemcsak előre látták a sértett halála bekövetkezését, hanem kívánták is azt, hiszen cselekményüket addig folytatták, amíg a sértett mozgása abbamaradt és abban a tudatban hagyták abba, hogy meghalt, amit közöltek is egymással. Mindezen tárgyi és alanyi tényezőkből csakis arra lehet következtetni, hogy a vádlottak a cselekményt egyenes ölési szándékkal követték el. Ezért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság erre vonatkozó megállapítását ekként helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság a társtettesként, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette mellett törvényesen állapította meg halmazatban a vádlottak bűnösségét társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettében is. A Btk. 12. § (1) bekezdése alapján bűnhalmazat az, ha az elkövető egy vagy több cselekménye több bűncselekményt valósít meg és azokat egy eljárásban bírálják el. Ennek folytán a kialakult ítélkezési gyakorlat a magánlaksértésnek egyéb bűncselekménnyel összefüggésben történt megvalósulása esetén a bűnhalmazat megállapítása mellett foglal állást abban az esetben is, ha a bűncselekmények egymással, mint jelen esetben a cél és az eszközcselekmény viszonylatában állnak. Ezért a lakásba történő erőszakos behatolással elkövetett rablás büntettét és a nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettét megvalósító vádlottak bűnösségét a magánlaksértés büntettében is meg kell állapítani (BH 1996. 291. és BH 2000. 478.). Erre tekintettel Az I.r. vádlott védőjének

a vádlott magánlaksértés büntette alóli felmentésére irányuló fellebbezése sem vezethetett eredményre.

Észlelte viszont az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában tévesen jelölte meg elkövetési magatartásként a magánlaksértés büntetténél a bemenetel mellett a bennmaradást is (első fokú ítélet 28. oldal 4. bekezdése). A bennmaradás - mint önálló elkövetési magatartás - csak akkor jön figyelembe, ha a bemenetel nem volt jogellenes. Ha ugyanis, a magánlaksértés már a bemenetellel megvalósult az abban való bennmaradás az előbbi elkövetési magatartásnak csupán a természetes folyamánya. Ezen túlmenően egyébként is a bennmaradás jogellenessége csak akkor állapítható meg, ha az elkövető a helyiségből a sértett felszólítása ellenére sem hajlandó eltávozni (Magyar Büntetőjog Kommentár a gyakorlat számára II. kiadás I. kötet 477. oldal utolsó előtti két bekezdés és BJD. 8178.).

Ugyanakkor a magánlaksértés büntette vonatkozásában az elsőfokú bíróság hiányosan hívta fel a jogszabályhelyet is, mert az - helyesen - a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütközik, a (2) bekezdés a) és c) pontja szerint minősül és a (4) bekezdése szerint büntetendő.

A magánlaksértés büntettével kapcsolatban vizsgálta az ítélőtábla a magánindítvány joghatályosságát is. Az ügyben az elhalt sértett hozzátartozójaként a fia járt el. Mivel **a sértett fia** Németországban él, a nyomozó hatóság vele telefonon és e-mail-en tartotta a kapcsolatot. Így e-mail-en kértek nyilatkozatot tőle arra is, hogy magánlaksértés büntette miatt kíván-e az elkövetőkkel szemben magánindítványt előterjeszteni és közölték annak a Be. 173. § (3) bekezdése szerinti előterjesztésének határidejét is. A nyomozó hatóság az e-mail-t 2006. július 3. napján küldte meg. Erre **a sértett fia** e-mail-en azt a választ, hogy az elkövetők büntetőjogi felelősségre vonását magánlaksértés miatt is kéri, 2006. augusztus 9-én küldte el (nyomozati iratok III. kötet 1333. oldal), melyről a nyomozó hatóság még ezen a napon tudomást is szerzett (nyomozati iratok V. kötet 2083. oldal és VI. kötet 2363. oldal). Ennek alapján - habár az nem ismert, hogy **a sértett fia** az e-mail-en küldött **Bf.I.277/2007/11.**

felhívást mikor olvasta el - a magánindítvány előterjesztésére felhívástól az előterjesztésig több mint 30 nap telt el. A Be. 173. § (3) bekezdés első mondata alapján viszont a magánindítványt attól a naptól számított 30 napon belül kell előterjeszteni, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerzett. Az adott esetben tehát elsődlegesen azt kellett vizsgálni és eldönteni, hogy **a sértett fia** az elkövetők kilétét ismerte-e, illetőleg erről mikor szerzett tudomást. Az iratokból viszont az állapítható meg, a nyomozó hatóság **a sértett fiával** csupán azt közölte, hogy az elkövetőket elfogták, de az elkövetők kilétét nem. Ezért az ehhez kapcsolódó 30 napos határidő el sem kezdődött. Erre tekintettel

helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy **a sértett fiának**, mint sértetti hozzátartozónak a nyomozó hatóság felhívására előterjesztett magánindítványa joghatályos.

Az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülményeket az ítélet tábla kiegészítette, illetve helyesbítette:

Mindkét vádlottnál további enyhítő körülmény, hogy a bűncselekmények elkövetésétől hosszabb idő telt el és további súlyosító körülmény, hogy a sértett sérelmére a bűncselekményeket szeszessítal hatása alatt követték el. Arra tekintettel, hogy a sértettet kitartóan figyelték és váratlanul, hátulról támadták meg súlyosító körülmény még az élet elleni bűncselekmény fondorlatos, orvul való elkövetési módja és az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága.

A II.r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény az ittas vezetések elszaporodottsága és - helyesen - csupán a tényállás 3./ pontja esetében súlyosító az ittasság foka.

Az ítélet tábla megítélése szerint a kiegészített, illetve helyesbített bűnösségi körülmények mellett is a vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés arányos. Enyhítésüket indokoltnak nem találta.

Kétségtelen, hogy az I.r. vádlott vonatkozásában a bűnösségre is kiterjedő feltáró, beismerő vallomás nyomatékos enyhítő körülmény, de védőjének a vádlottak közötti belső arányosság hiányára való hivatkozása ellenére is a fojtásban, az ölésben kifejtett cselekvőségére tekintettel enyhítésre lehetőséget ilyen okból sem látott. Nem volt lehetőség az I.r. vádlottnál fegyház helyett enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására sem, mert ezt sem a vádlott személyisége, sem a bűncselekmény indítéka nem indokolja.

A II.r. vádlott vonatkozásában viszont büntetlen előéletére és arra is tekintettel, hogy az eddigi közlekedési magatartása nem került kifogás alá, az elsőfokú bíróság által kiszabott 5 év közúti járművezetést eltúlzottnak találta, ezért annak tartamát 2 évre enyhítette.

Az I.r. vádlott védőjének álláspontjával szemben törvényesen alkalmazott az elsőfokú bíróság a vádlottakkal szemben vagyonek kobzást is, hiszen bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonról van szó és ez esetben a Btk. 77/B § (1) bekezdés a) pontja a vagyonek kobzást kógens szabályként írja elő.

Észlelte az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség számításánál összeadási hibát vétett, ugyanakkor helytelenül járt el, amikor a költségjegyzék 19. tétele alatt bevezetett, a vádlottak poligráfos hazugságvizsgálatával felmerült 35.100.-

forint szaktanácsadói díj megfizetésére a vádlottakat nem külön, fele-fele arányban kötelezte, illetve **(tanú neve)** tanú tárgyaláson felmerült, a költségjegyzék 47. tétele alatt bevezetett 6.020.- forint útiköltségének megfizetésére a vádlottakat nem kötelezte, és a költségjegyzék 40. tétele alatt bevezetett 10.400.- forint és a 41. tétele alatt bevezetett 15.447.- forint orvosszakértői díj megfizetésére egyedül a II.r. vádlottat kötelezte, holott az utóbbi három költség - helyesen - a vádlottakat egyetemlegesen terheli. Mindezeket figyelembe véve az ítéltábla úgy rendelkezett, hogy az első fokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I.r. vádlott helyesen: 64.480.- forintot, a II.r. vádlott helyesen: 108.915.- forintot, míg a vádlottak egyetemlegesen 948.150.- forintot kötelesek megfizetni. Az állam terhén maradó bűnügyi költség összege pedig helyesen: 377.708.- forint.

A kifejtettek mellett az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A fellebbezési eljárásban az I.r. vádlott kirendelt védőjének díjával és útiköltségével 9.000.- forint, **(2. sz. szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő díjával 4.240.- forint bűnügyi költség merült fel. Az ítéltábla az I.r. vádlottat a védői díj és költség, mindként vádlottat egyetemlegesen a szakértői díj megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte.

Bf.I.277/2007/11.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a halmazati büntetésre vonatkozóan az I.r. vádlott vonatkozásában elmulasztotta felhívni a Btk. 85. § (3) bekezdését, amit ezennel pótol.

Szeged, 2007. november 27.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s.k.
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.277/2007/11. számú ítélete és a Békés Megyei Bíróság 15.B.425/2006/74. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2007. november 27.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke